

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΕΥΑ—ΜΑΡΙΑ—ΕΛΕΝΗ—ΣΑΛΩΜΗ—ΖΕΝΗ
ΓΕΛΙΑ κτλ.—ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

«Ἡ Τετραλογία τῆς Γυναικός: «Εὐα—Μαρία, Ἑλένη—Σαλώμη. Κοινωνικὸν ἔργον εἰς πράξεις τρεῖς». Συγγραφέας ὁ κ. Μιλτιάδης Ἰωσήφ. Θέατρο τῆς Νέας Σκηνῆς.

Ὁ Ἀντρέας Ράλμος, ὁμορφος νέος τῆς ἐποχῆς, κατορθώνει ν' ἀπατήσῃ δυὸ κορίτσια, φιλενάδες συναμεταξύ τους, τὴν Ἄννα καὶ τὴ Ρίτα. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ φοβέρα τοῦ ἀδερφοῦ τῆς Ἄννας, τὴν παντρεύεται. Μὰ μέσα σ' ἓνα χρόνον ὁ Ἀντρέας τραδηγμένος ἀπὸ ἔρωτα δυνατὸ γιὰ τὸ κορμὶ τῆς Ρίτας, ἀφίνει γυναῖκα καὶ παιδί καὶ φεύγει μαζί τῆς. Ἡ Ρίτα τότες γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν πρωτοτηρηνὴ ἐγκατάλειψή τῆς ἀπὸ τὸν Ἀντρέα, ἀν καὶ μένει πάντα σιμὰ του, δὲν τοῦ παραδίνεται. Αὐτὸς ρεύει ἀπὸ τὸν καημὸ του καὶ ξεχνιέται ρουφώντας μορφίνην, καὶ τὴ στιγμή πού ἡ Ρίτα τοῦ δίνει ἐλπίδες καὶ μιὰ ὥρισμένη ὥρα γιὰ νὰ τὴν περιμένῃ στὴν

κάμαρά του, ἔρχεται ἡ γυναῖκα τοῦ Ἄννα καὶ τὴν μποδίζει ἄθελα μὲ τὴν κουδέντα τῆς. Ὁ Ἀντρέας νομίζοντας πὼς καὶ πάλι ἡ Ρίτα τονὲ γελᾷ, σκοτώνεται μοναχὸς του.

Οἱ χαραχτήρες πού ζουγραφίζει ὁ συγγραφέας στὸ ἔργο του ἀδύνατο νὰ ὑπάρξουνε στὴ ζωὴ. Ἀπὸ τόσο ταπεινὰ ἔσοιχτα καὶ δίχως σπουδαίους ψυχολογικοὺς λόγους—πού δὲ μᾶς παρουσιάζει ὁ κ. Ἰωσήφ—δὲν τραδιούνται σὲ τέτοια φερσίματα οἱ ἄθρῳποι τῆς σύχρονης κοινωνίας μας. Ὅσο γιὰ τοὺς γυναίκειους χαραχτήρες πού ἔβαλε στὴ σκηνὴ ὁ συγγραφέας, συβολίζοντας λέει τοὺς τέσσερεις τύπους τῆς γυναίκας, στὴν Ἄννα τὴν Εὐα—Μαρία καὶ στὴ Ρίτα τὴν Ἑλένη—Σαλώμη, δὲν ἔδειξε τίποτα τὸ καινούριο, πού νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ συχωρέσουμε τίς δραματικὲς του ἀσυνέπειες. Στὴ σκηρικὴ τέχνη του ἀκολουθεῖ τὰ παλιὰ καλούπια τῆς φραντζέζικης σκηνῆς, δίχως νὰ μπροῇ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χλισπατημένο δρόμο. Κάμποσα πρόσωπα ἔχει σακρώσῃ ἀπὸ σκηρικὴ ἀνάγκη, καθὼς τὸ Βάλδα, καθηγητὴ τῆς Ψυχιατρικῆς, γιὰ νὰ τοῦ ψυχολογήσῃ τὴν Ἄννα, τὸν Πέτρο Φέσα τὸν αἰώνιο τύπο τοῦ κουτοῦ σύζυγου, καὶ τὴν κυρία Δορίνη τὴ μητέρα τῆς Ἄννας πού μόνο καὶ μόνο τὴ χρειάζεται γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ δράμα. Ὁ Παῦλος Δορίνης, ὁ ἀδερφὸς τῆς Ἄννας, πού παρουσιάζεται: σὰν ἠθικολόγος, δὲν ἔχει χαραχτήρα ζουγραφισμένο καὶ ἐπιθέλει νὰ μᾶς δείξῃ γιὰ λόγου του ὁ συγγραφέας δὲν καταφέρνει νὰ τὸ πῇ.

Ἡ γλώσσα τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ἰωσήφ εἶναι φραντζέζικη μεταφρασμένη μὲ ἔλα τὰ ἰδιωματικὰ στὴ δική μας τὴν καθαρεύουσα, ἢ καλῆτερα εἶναι ἴδια ἢ καθαρεύουσα—καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ τέτια νὰ ναι ἡ γλώσσα τοῦ κ. Ἰωσήφ.